

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobce: **M. A.**, zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým, Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 25. 6. 2024, čj. OAM-616/ZA-ZA11-D07-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2024, čj. 19 Az 19/2024 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo vnitra však žádost shledalo nepřipustnou, neboť k jejímu posouzení je příslušný jiný členský stát, a řízení zastavilo [§ 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu].

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze. Žaloba však podle městského soudu vznášela vůči postupu a rozhodnutí ministerstva jen obecné výtky. Neobsahovala tedy žádný řádný žalobní bod [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Městský soud proto žalobce vyzval, aby žalobu doplnil ve lhůtě pro podání žaloby [tedy do patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí – § 32 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu]. Tato lhůta se stavila po dobu od podání žádosti o ustanovení zástupce do právní moci rozhodnutí o této žádosti. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 16. 7. 2024, žalobu podal dne 30. 7. 2024, kdy současně požádal o ustanovení zástupce. Na doplnění žaloby pak měl jeden den od doručení usnesení o zamítnutí žádosti (7. 10. 2024). Žalobu však nedoplnil, proto ji městský soud odmítl.

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost. Ačkoli pojal žalobní argumentaci „ryze *minimalisticky*“, má za to, že i takovou argumentaci – třeba jen založenou na odkazech na ustanovení zákona – má soud věcně vypořádat.

[4] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná

kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021 - 28, body 11–12).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Je úkolem především samotného stěžovatele, aby soudu poskytl přesvědčivou argumentaci právě k otázce přijatelnosti kasační stížnosti – tedy aby uvedl důvody, pro které kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy a pro které se jí soud má věcně zabývat. Není naopak úkolem NSS, aby tyto důvody domýšlel namísto něj.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Nevymezil právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou správní soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit judikaturu. Ani netvrdil, že se městský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[8] Městský soud při posuzování, zda žaloba obsahovala žalobní body, vycházel z judikatury NSS (např. z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, či z usnesení ze dne 18. 4. 2018, čj. 10 Azs 65/2017-83), jejíž závěry shrnul tak, že žalobce musí uvést konkrétní skutkové okolnosti, které alespoň v minimální míře individualizují jeho námitky proti napadenému rozhodnutí. Následně vysvětlil, proč v tomto případě žaloba žádná podobná konkrétní tvrzení neobsahovala. Žalobce totiž jen obecně namítl, že rozhodnutí ministerstva je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám řízení, které bylo jednostranné a neobjektivní; že ministerstvo porušilo svou povinnost postupovat v souladu s právním řádem a se zásadami činnosti správních orgánů; že nepoužilo jako podklad rozhodnutí aktuální informace o zemi původu a nezjistilo přesně a úplně skutečný stav věci; a že své rozhodnutí nedostatečně zdůvodnilo a chybně vyložilo zákon.

[9] Považoval-li městský soud taková tvrzení jen za obecné výtky, nikoli za žalobní body, nepochybil (natož aby pochybil *hrubě*). I svůj závěr o tom, že ani obecné tvrzení o neaktuálnosti podkladů nelze považovat za žalobní bod, opřel městský soud o judikaturu (usnesení NSS ze dne 15. 1. 2020, čj. 9 Azs 266/2019 - 47).

[10] NSS proto kasační stížnost odmítl. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu, které by jinak toto právo mělo, žádné náklady nevznikly.

[11] Stěžovatel v této věci požádal i o přiznání odkladného účinku. O této žádosti však soud samostatně nerozhodoval, protože bez zbytečného odkladu rozhodl ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

10 Azs 215/2024 - 39

V Brně dne 19. prosince 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu